

tager of ur werlden hän Till sig uti sitt
sköte.

4. Men är du falsk i sinnet ditt Och mig
will öfvergifwa, Då får jag mången sor-
gedrick; Får jag hos dig ej blifwa, Mitt
hierta får då djupa sår Om jag nu
dig ej nånsin får, I mina lefnadsdagar.

5. Den dag jag gjorde mitt förbund,
Med dig min wån så sata, Se'n har jag haft
mång sorglig stund. Med bleka kinder wå-
ta Jag tänkte ofta innerlig: Min wån om
du will älska mig, Och aldrig nånsin swika.

6. Så widt jag rest i werlden fring,
Jag aldrig nånsin skadat, Så dållig som
du är min wån, Du om mitt hierta rå-
dat. Jag tackar himlen för den stund,
Att wi med fröjd uti den lund, Sitt om
wår kärlek tala.

7. De foglar uti lunden grön, Stall
om wår kärlek slunga, Och nättergalens
sång så skön Of gläder med sin tunga;
Och alla blomster som här är, De witt-
ne om wår kärlek bår, Och med sin fröjd
of glädja.

8. Jag afsted tar af dig min wån, Nu
får jag från dig fara: Om wi nu råkas
mer ingen, Stall wi of sammanpara. Men
Herren ware dig nu hos, Mitt skydd, min
wån, min lilla ros, Och täcka lilja sata.

WESTERÅS, 1836.

E. N. BJÖRKBOM'S BOKTRYCKERJ.

Den öfvergifna Flickan.

Kärleken låga, som mången hafwer så-
rat, Hon tänder upp känslor uti våra
bröst; Det blir fördensfull jag får falla tå-
rar, Som mången får sucka med ångsliga
bröst.

2. Den tyngsta bördan, som jorden månd'
båra, Att älska den wannen man aldrig
kan få; Att lefwa jemt uti ensligheten, Det
blir wäl ingen annan belöning jag får.

3. Söka bland de rika der kan du få
din like, Der kan du finna sällhet, ja glä-
die och fröjd; Men om du sedan saknar
Guds Rike, Hwad gagnar dig stor rike-
dom hwaröfwer du får sorg.

4. Jag wänder mig till eder, som wille
mig förföra: Ut käraste såg hwad jag
gjorde er emot? Ni will mig förföra, det
må ni of göra; Ni bjuder wäl till med
båd' trug och med hot.

5. Mins du nu intet hwad du lofwade
och sade, När som wi stodo under himme-
len den blå: Du lofte att du aldrig skulle
mig swika, Men nu så har du wäl gjort
det ändå.

6. Du hafwer mitt hierta med otro be-
seglat, Jag tänkte att ingen skull' brnta
det upp; I flera år med falskheten spe-
lat, Och jag för min trohet har sådant
ej förstått.

7. Nu har du fått din like här på jor-
derike. Du söker att föröka din rikedom.

Att jag har blifwit öfvergifwen, Det väl-
ler intet annat än min fattigdom.

8. Jag må nu väl säga den wännen
jag älskat, Han war mig mer än mycket
öfver; Jag må mig själfwer och söra till
döden: Att wännen, att wännen, det är
för din skull.

9. Werlden han synes väl wara stor
och wider; Men för mig så görs han myc-
ket mörk och trång. Det är allt af kärlek
jag lider, Han fräter mitt hjerta och gör
mig stor twång.

10. Jag önskar du hörde min sorg och
min suckan, Jag kan icke längre från tår-
rar hålla mig; En ingen hafwer jag som
mig försörjer, Nu är all fågnad borta,
nu saknar jag dig.

11. Jag får i enslighet min werld ige-
nomwandra: Dråknelige stjernor på him-
melen blå, Så äro de suckar och tankar
som nu, Ifrån mitt flåmda hjerta utgå.

12. Men hwad gagnar mina öden här
att skrifa, När ingen i werlden det kan-
ner eller wet. Om jag mitt hjerta skulle
sönderrispa, Så kan det ej hjälpa om
jag än blodet gret.

13. Jag wänder mig från eder som
will mig förskjuta, Jag nödgas att bjuda
det ömma farväl. Jag önskar eder de
saligheter njuta, Som Herren i Himme-
len lofwar att ge.

14. Himmelens Herre som werlden
månd' regera, Han styrer allt efter sin
egen wisheit; Han hjälper oss vår åra för-

mera, Att aldrig fara med någon falsk-
het.

15. Gud Fader omwände och mig igen-
sände De känslor i bröstet som gifwer
någon fröjd, Att jag uti motgångars
timma må fatta Tålamod, som endast
kan göra mig nöjd.

16. Den högsta skatten, den största för-
delen Är den till att ställa sitt lefwerne
så, Att man omsider uti ewigheten Med
Fadren på högra sidan månde få stå.

17. Jag önskar din kärlek må grönska
och blomstra Till din hulda maka intill
Eder dödd; Fast du mitt hjerta hafwer
förskjutit, Jag bjuder för sista gången
Adio.

F r i a n .

Gid jag mig ut en aften sen, I lun-
den att spatsera, Der mötte jag min lilla
vän, Med rosor utstofferat. Mitt hjer-
ta brann af kärlighet, Till hennes dygd
och dällighet, Min tacksa ros och lilja.

2. Kom, kom min vän och sätt dig
ned, Hos mig i lunden gröna, Att vi
ock måge talas wid Om kärleksblomster
sköna. Min vän, om du will älska mig,
Så sätter jag min lit till dig, Min en-
da tröst på jorden.

3. Mitt hjerta jag till kärlekspant, Att
dig will ge min lilja, Dertill också min
högra hand. Slätt ingen skall oss skilja,
Förr'n Herren Gud, vår bästa vän, Han